
NADĚJE

*Zlomky ze života kladenského farního
společenství*

**VELIKONOCE
2010**

*Simone Martini (1280 - 1344)
/Nesení kříže/*

Sestry a bratři, drazí přátelé,

vtéto době příprav na velikonoční svátky dostáváte opět do rukou Nadějí sna Velikonoce 2010 a sříspěvky od farníků zšeho života či farní historie. Od poslední vánoční Naděje uplynul nějaký čas, který už máme za sebou a vzpomene-li si třeba na půlnoční, musíme konstatovat, že velké společenství, které se sešlo vNanebevzetí Panny Marie, bylo klidné a lidé při mši byli vnímaví i vytrvalí až do konce. Na Hod Boží v.00 hod. jsme si vychutnali "orchestrálku" a nálada zí Ježíše setrvávala i přes Nový rok. Duchovní vánoční koncert chrámového pěveckého sboru sým komorním orchestrem, řízený Petrem Vašatou, přispěl ke krásné atmosféře vánočních svátků i pro ty, kteřína bohoslužby nepřijdou. Rovněž výstava betlémů byla zdařilá a přilákala i návštěvníky, kteří by do kostela jinak nepřišli. Dá-li Pán Bůh, chtěli bychom v tompokračovat.

Jarní prázdniny prožilo naše farní společenství na různých místech a to na horách vších vých Lázních v Marianu, kde mne zastoupil výborně bývalý zdejší kaplan P. Maksymilian Putyra. Mladší část byla na faře vých horách vádežnickém farním centru vřichovcích, kde se jim po duchovní stránce věnoval místní kněz. Senioři se vydali na Šumavu do Dobré Vody snaším jáhnem, kde se také občerstvili po stránce duchovní i tělesné. Jiní farníci vyrazili do zahraničních horských středisek, nebo do různých koutů naší země.

Při tom všem nezapomínali na modlitby za nové jmenování pražského arcibiskupa. K tomu došlo 13. 2. 2010, kdy ý otec Benedikt XVI. jmenoval 36. arcibiskupa pražského. Stal se jím Mons. ThLic. Dominik Duka OP, dosavadní biskup královéhradecký, který převezme svůj nový úřad v10. dubna 2010 v 10.00 hod.v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha při slavnostní pontifikální bohoslužbě. Mši bude předcházet společná modlitba od 8.45 hod. a je nezbytné, aby všichni účastníci hlavní slavnosti byli na svých místech v.30. Pokud se nevejdou do katedrály, je pro ně připravena velkoplošná obrazovka na hradním nádvoří u Zlaté brány. Účastní se všichni biskupové zČR, nuncius, prezident ČR a další významní hosté i ze zahraničí. Vě arcidiecezi se vhod. rozezní zvony. Také jste srdečně zváni.

Vrátíme-li se kčním svátkům ve farnosti, připomínám, že na Květnou neděli se shromáždíme vsv. Floriána v.30 hod.ke svěcení jarních ratolestí. Odtudpůjdeme společně vřvodu do farního kostela Nanebevzetí Panny Marie kí mši svaté, kde si pak vyslechneme zpívané pašije. Průvod nám má mimo jiné také připomenout, že se chceme i na veřejnosti hlásit ke své katolické víře, což je zvláště všem sekularizovaném prostředí velice třeba - vyjít ze svého ghetta. Přijďte se svými přáteli, známými a dětmi. Zdřvodu nebude 28. března v8.30 hod. nedělní mše včehlavech.

Rovněž ční triduum má být ve farnosti slaveno společně na jednom místě a pan arcibiskup nás ktomu také naléhavě vybízí. Proto Zelený čtvrtek, Velký pátek i vigílii velikonoční vvečer budeme slavit ve farním kostele Nanebevzetí Panny Marie, aby se alespoň 3 dny vmohla farní rodina sejít kečným modlitbám Svatého týdne a mohla navázat další kontakty mezi sebou. Děti mají prázdniny a pracující, pokud to jde, si mohou vzít dovolenou. Tato investice se jistě vyplatí i ve výchově našich rodin. Pořad bohoslužeb je věji na poslední straně, vyvěšen ve všech kostelech a také na webových stránkách naší farnosti, odkaz na stránkyvěji. Takže vzhůru srdce a jdeme dál a Pán Bůh jistě požehná naší lásce, která také musí projítětí.

Využijme poslední dny příprav naa radost znechtě je naší silou.

Váš otec Jiří

Pozvánka na svěcení kříže v lesích poblíž kostela sv. Jiří nad Libušínem

Jednou z drobných sakrálních památek Kladenska je tzv. Děkanský kříž u silnice spojující samotu U Ručiček s dolem Schöller nad Libušínem. Podle místní ústní tradice zde zemřel děkan při cestě na mši svatou. Kříž v těchto místech stával už v 2. polovině 18. století, možná souvisel s nějakou kostelní stezkou nebo křížovou cestou, čemuž by mohl nasvědčovat název katastrální trati v sousedství Pašijová dráha. Poslední dřevěný kříž na tomto místě byl před několika lety poškozen. Podle jeho dochovaného torza zrekonstruoval vedoucí Melicharova vlastivědného muzea v Unhošti Marian Krucký nový, 7 metrů vysoký kříž z modřínového dřeva. Autorem korpusu Krista je student Akademie výtvarných umění v Praze Ondřej Basjuk z Domažlic, na přípravě plechového korpusu a železného kování se podílel především Tomáš Voldráb z Motyčína. Ke vztyčení a usazení kříže bylo vzhledem k jeho rozměrům a celkové hmotnosti zapotřebí celkem dvanácti mužů z Kladna, Švermova a Unhoště.

Rádi bychom Vás pozvali na slavnost svěcení tohoto kříže, která se uskuteční po poutní mši svaté v kostele sv. Jiří nad Libušínem v neděli 25. dubna po 17,00 hodině. Od svatojiřského kostela půjdeme po skončení mše procesím přes les za zpěvu barokních poutních písní a za doprovodu dobových historických nástrojů. Chceme tím připomenout stáří kříže v těchto místech, ale i možné propojení tohoto kříže s poutěmi ke sv. Jiří. Zároveň chceme upozornit na význam historických kořenů, bez kterých každá společnost jen živoří a ztrácí schopnost hlubšího sebepoznání. V neposlední řadě chceme pomyslet i na naše předky a bývalé obyvatele našeho kraje, kteří pro nás v úmorné práci a hluboké víře vytvořili překrásnou kulturní krajinu domova, krajinu, kterou povrchní doba přelomu 20. a 21. století soustavně přetváří v odlidštěné a nestvůrné plochy hal, parkovišť a rychlostních silnic. Kříž vysvětlí P. Jaroslav Kučera, procesí i obřad svěcení hudebně doprovodí Michael Pospíšil a Ritornello.

Předpokládaný konec kolem 18.00 hodiny. Kříž je od kostela sv. Jiří vzdálen asi 700 metrů, parkování v blízkosti kříže je vzhledem k frekventovanosti zdejší komunikace značně problematické.

M. Krucký, M. Sládek

Kněží v Kladně - pan děkan Josef Klouček /Nad farní kronikou/

Při výčtu kněží, kteří působili v kladenské farnosti v minulém století, není možno opomenout pana děkana Josefa Kloučka. Nastoupil na Kladno po odchodu svého předchůdce P. Skály na odpočinek, od 1. května 1937 byl jmenován děkanem a později i vikářem. Pocházel ze Studence v Podkrkonoší, ale město Kladno mu nebylo neznámé, byl zde v letech 1916 - 21 kaplanem.

Stejně jako P. Skála pečlivě vedl farní kroniku, jeho zápisy jsou přehledné, podrobně zachycují vše důležité z let, kdy v Kladně působil, a nebyla to léta klidu a pokoje, ale právě naopak, bylo to období okupace Československa, období druhé světové války a neméně bouřlivá poválečná léta až do konce r. 1951.

Po svém přestěhování na kladenskou faru píše:

"Přiznám se , že jsem si po svém odchodu z Kladna v r. 1921 nikdy ani nepomyslel, že bych se někdy mohl stát zde duchovním správcem. Důvody, proč jsem zažádal do Kladna, byly dva. Jeden skoro materiální - že jsem se chtěl zbavit vyučování na přespolních školách, které mě unavovalo a druhý - že jsem chtěl vyhovět přání zdejších mnohých katolíků a kněží, kteří mě psali, abych žádal."

Byl vlídně přivítán městskou radou, píše k tomu: " Podivil jsem se, jak se za těch 16 let duch na radnici změnil a jak ta rudá barva Kladna vyšisovala". Při slavnostní instalační mši 23. 5. byli v presbytáři mimo jiné za laiky přítomni JUDr.

Harsa za městskou radu a pan důchodní Bohumil Zejšek jako patronátní komisař. Tato dobrá spolupráce s městskou radou a dalšími úřady trvala pouze dva roky, pak ji přerušila okupace.

V r. 1939 byl pan děkan Klouček spolu se starostou Pavlem a dalšími členy městského zastupitelstva zatčen v souvislosti s vraždou německého strážmistra, ke které zde v prvních červnových dnech toho roku došlo. Po krátkém věznění v budově gymnázia byl odvezen na Špilberk, pak do koncentračního tábora Mauthausen a potom do Dachau. Po dvou měsících byl propuštěn, vrátil se do Kladna a s nezdolným elánem ihned pokračoval ve své práci ve farnosti.

Jeho úmyslem bylo provést úpravu presbytáře kostela, nelíbil se mu nevkusně přezdobený oltář. Proto inicioval sbírku na opravu kostela a podařilo se mu v krátké době shromáždit dostatek financí na to, aby mohla být provedena. Interiér kostela byl v podstatě upraven do té podoby, kterou má dnes, včetně nové Křížové cesty, která se také do dneška zachovala. Kostel byl po opravě otevřen slavnostní mší dne 6. července 1940.

V letech války byla činnost P. Kloučka přerušena ještě jednou, opět zásahem německých úřadů. Byl internován v kárném domě pro kněze, který se nacházel v klášteře v Zásmukách. V Kladně jej v tu dobu zastupoval kaplan P. Babka a administrátorem "in spiritualibus" se stal P. Tománek. Tato nepřítomnost trvala něco přes půl roku.

Po osvobození byl pan děkan Klouček pro svůj postoj vůči Němcům uznáván i novými představiteli města. V neděli 13. května po mši svaté také spolu s představiteli města a politických stran hovořil z balkónu radnice na táboru lidu na kladenském náměstí. Zakončil slovy: "Aby naše těžce zkoušená vlast znovu vzkvétala, k tomu nám dopomáhej Bůh a Matka Boží. Svatý Václave, volá tě tvůj lid - vrať své zemi požehnání, vrať svým dětem klid!"

Znění své řeči zaznamenal pan děkan ve farní kronice - poznamenal k tomu, že toto své vystoupení bral jako jednu z forem pastorače. Brzy potom se však ze všech veřejných funkcí vyvlékl, politika nebyla jeho zálibou, čekaly ho důležité úkoly na poli duchovním. Bylo třeba obnovit náboženský život, znovu pořádat církevní slavnosti, opět vydávat český katolický tisk. Velká příležitost k většímu zviditelnění církve se naskytla v r. 1947, kdy u příležitosti 950 výročí smrti sv. Vojtěcha byla uspořádána pouť ostatků tohoto světce po celé zemi. /Popis slavnosti, jak probíhala na Kladně, zabírá několik stránek kroniky a proto jí bude věnován samostatný článek v některém z dalších čísel Naděje./

V r. 1948 P. Klouček v kronice píše: "Letošní únorový státní převrat lidově demokratického režimu zasáhl všechny složky národa" a dále se rozepisuje o zřizování "akčních výborů", "očistě" spolků, o kontrolách Charity Národní správou. Také si stěžuje na omezení veřejných církevních slavností.

V říjnu roku 1951 je zápis přerušen v půli věty. Další zápis, psaný již jinou rukou, sděluje:

"28.12.1951 odvolán Nejvyšším Pánem odešel přerušiv svou horlivou práci na tvrdé Vinici Páně kladenské farnosti i vikariátu vysoce důstojný Pán Josef Klouček, arciděkan a arcibiskupský vikář. Odešel tiše a nečekaně, kněz, který svou dobrotou a laskavostí získal si srdce všech duchovních svého vikariátu i všech věřících. Za velké účasti duchovních i věřících z celého Kladenska po zádušních bohoslužbách a výkropu v arciděkanském chrámu Páně dne 3. ledna 1952 byla jeho tělesná schránka převezena k věčnému spánku na hřbitově ve Studenci v Podkrkonoší."

Myslím, že nás, kteří pana děkana Kloučka pamatujeme, je ještě ve farnosti dost. Mohli bychom na něho vzpomenout modlitbou třeba právě při velkopáteční Křížové cestě, až půjdeme kolem reliéfů s jednotlivými zastaveními, které tu visí i

jeho zásluhou. Snad se za něj pomodlí i ti, kteří ho sice neznali, ale kterým ho můj dnešní článek alespoň trochu přiblížil.

M. Hamanová

„Dnešní den je zajisté svatý našemu Bohu. Netrapte se! Radost zbude vaší záštitou.“ (Neh 8,10)

Díky službě, která mi byla svěřena pro Boží lid, vstupuji do životních příběhů bratří a sester, kteří zějakých důvodů nemohou být přítomni na liturgických slavnostech církevní obce. Čím déle takto jdu, tím víc si uvědomuji, jaký dar mi byl nabídnut touto službou. Každý zěch, které mohu navštěvovat, mě obdarovává nejvíc tím, jak hledá svou cestu životem k, a tím mi pomáhá, abych i já mohl snadněji najít svou cestu. Takovým milým, dobrým a laskavým pomocníkem byla pro mne paní Helena Pasecká, které všichni rádi říkali „naše babička“. Bylo mi dopřáno navštěvovat ji několik let. Na počátku jsem jí mohl nosit knížky, protože ráda četla a vždy si našla na čtení čas, i když se podílela na životě velké rodiny. Ráda vařila, pekla i myla nádobí. Její radostí bylo zvláště opatrování malých dětí a vím pokojíčku jsem se potkával velmi často sdrobotinou. A jak šel čas, všechny „radosti“ ztrácely na intenzitě a dozrály až kúplnému ztišení. Molinié ve své knize Odvaha mít strach říká: „Až přijde večer našeho života, budeme tázáni na lásku a víc na její citlivost než na její intenzitu, neboť intenzita je věc Boží, citlivost pak věc naše. Do té se tedy musíme vložit“ (str. 41).

Aby „naše babička“ mohla Pánu doznat, že láskou naplňovala svůj život, to určitě nebylo záležitostí, která se projevovala až ve stáří.

Sřibývajícími roky, kdy ztrácíme mnoho možností jak bohatě prožívat své dny, snažíme se zachovat si to důležité, abychom mohli žít kvalitní život. Chceme-li jít cestou víry, cestou za Ježíšem, pak nám pomáhá sám Ježíš, který nám ve svém odkazu říká, že máme být ochotni službu druhému poskytnout a chceme-li být ve společenství sím, službu i přijmout (J 13,1-16). Do této skutečnosti mohla paní Pasecká dobře dozrávat, protože svůj život prožívala vživém kontaktu sánem Bohem. Toto vyžrávání bylo patrné při každém našem setkání. Vždy na ně byla svátečně oblečena a bylo to poznat i na výzdobě pokojíčku. Vždyť očekávala Hosta nejvzácnějšího a mně bylo dopřáno, abych ho mohl doprovázet. Toto očekávání Ježíše bylo pro ni tak výrazné, že i vzávěrečném období svého života, kdy se vysloveně probouzela ze svého mlčení, do kterého se nořila, a když se pak při našem příchodu tak vzchopila, mohla všechny modlitby, které kžbě patřily, jasně vyslovovala a celým svým postojem se otevírala přijetí Ježíše, který se jí dával skrze svátost. Ona mi svým postojem ukazovala, co je to žít vásce ki našim bližním, a do této lásky se celá vkládala.

O tom, že její život před Bohem byl dobře žit, nám dále putujícím přináší ujištění, že si ji Pán přizval k sobě v, který je pro nás zasvěcen Bohu. O tom, že i rodina vnímala podobně život své blízké, vyjadřuje Renčův verš na parte: „...Ať smrt se promění ve slavné vzkříšení. Blíž kě, Bože můj, na věky již.“

S. Pavlík

Nevědomost je největší nepřítel

víry

Papež nám při svojí návštěvě zanechal tři hlavní úkoly (viz jeho rozhovor sáři vběhem zpátečního letu): charita, vzdělávání, kompetentní dialog.

Každý zás dospělých odpovídá sám za sebe, za děti neseme odpovědnost my, rodiče. Možná spravedlně chodíme do kostela, pravidelně se s(a za ně) modlíme, ony čtou kvalitní literaturu, sledují vvhodné (vzdělávací) pořady, na internetu se systematicky vzdělávají (no - to asi ne). A mají možnost být kultivovány mezi

svými vrstevníky nejen ve škole, ale i mimo vyučování. Navštěvují řadu kroužků, ty mladší obětavě doprovázíme.

Zdá se mi, že něco se nám v množství atraktivních nabídek ztrácí. Kde se spolu poznají ty děti, které se zahlédnou v? Na setkání maminek s dětmi na faře si toho ještě spolu moc nepovědí.

Na arciděkanství máme letos na náboženství několik skupinek dětí - mladší i starší a sškou Šedivou se shodneme, že pracovat sje dobrodružství a radost.

Chci vás poprosit, milí rodiče, abyste promysleli znovu naplnění volného času svých dětí. Není to snadné, to vím z zkušenosti. Navíc - ať chceme nebo ne, jsme ovlivňováni sdělovacími prostředky, společenským míněním, bohatou nabídkou kroužků a naproti tomu nám nikdo pravidelně a systematicky (slovem i obrazem!) neopakuje, co je pro naše děti opravdu důležité.

Pobavil mě názor jednoho věřícího tatínka: "Já na náboženství nechodil (před třiceti roky), moje děti to také nepotřebují." Že by ten tatínek odmítal všechny další vymoženosti dnešní doby?

Vliv vrstevníků na formování osobnosti dítěte je nenahraditelný (a nevyhnutelný). Dejme našim dětem možnost, aby měly věřící kamarády a mohly společně pronikat do tajemství víry.

Pozn. Jako nadpis slouží výrok (pro mě) neznámého autora.

J. Jenčíková

Drahý Otče Jiří,

moc zdravím tebe a celou naši farnost. Tak mě napadlo, že pošlu do Naděje pozdrav pro farnost ze Slovenska, klávesnice i po úpravě nepíše úplně správně česky a poslat to mohu pouze formou mailu, přesto se pokusím. Protože jsme tu dost dlouho, mohu alespoň částečně popsat, jak jinak žijí katolíci zde. Piešťany jsou třicetitisícové město, už jsme byli ve třech kostelech - jsou zde další tři. Dva kostely jsou úplně nové - jeden jezuitský, jeden farní. Stavěny jsou v moderním stylu. Farní kostel má v souladu se slovenskými zvyklostmi zvonici mimo kostel, je zasvěcen sv. Cyrilu a Metodějovi, základní kámen položen v roce 2000, kostel je hotový, přilehlé pastorační středisko, bydlení pro kněze atd. se ještě přistavují. Jezuitský kostel je kompletně hotový, velmi stroze, ale velmi krásně je vyzdobený, zasvěcený Panně Marii Bolestné, kamenný svatostánek z boku presbytáře, směřující vzhůru zakončený zlatou korunou proloženou modrým prosklením /podsvětleným/, vlastní svatostánek ozdobený zlatými symboly na temně zeleném podkladě - IHS a alfa a omega. Po bocích presbytáře jsou pod stropem umístěny sochy Krista - Vítězného a P. Marie sým srdcem. Po obvodu kostela velmi moderní křížová cesta. Obrovský kur. A veškeré možné zázemí - včetně hygienického. Zpovědní místnosti - asi čtyři. Velká předsíň s informacemi pro farnost přístupná po celý den. Potom je tu tzv. lázeňská kaple, zasvěcená Božskému Srdci Páně, z minulého století. Ta je malinká, v neděli i ve všední den nabitá k prasknutí. Krásný je pocit, že rozumíme, můžeme se mše svatě aktivně účastnit. Co je jiné - u jezuitů se nevybírám do kasiček při mši, kněz přede mší seznámí věřící s obsahem obou čtení a evangelia a mše svatá je poklidná a rozjímavá. V lázeňském kostele byl velmi mladý kněz velmi tmavé pleti, temperamentní burcující "misionář", nenechal lidi celou mši v klidu - burcoval, varoval, vyzýval ... Způsobem, na který nejsme zvyklí. Křížové cesty - v jednom kostele /farském/ vedl křížovou cestu kněz klečící před oltářem, věřící zůstávali v lavicích. V jezuitském kostele vedou křížovou cestu jednotlivá společenství - zažili jsme Společenství matek, pobožnost byla zaměřena na rodinu a hlavně děti, které trpí po narození nebo proto, že se narodit nemohly. Druhou vedl zdejší sbor - regenschori nesl kříž a zpěváci měli jednotlivá zastavení. A nejvíce jiný byl

včerejší průběh Světového dne motliteb - jak probíhá u nás ví jenom několik lidí, protože v jednotlivých letech se ho účastní tak max. 10 katolíků z obou kladenských farností a vždy se odehrává mimo katolický prostor. Tady byl ve farském kostele, organizovala ho katolická farnost Cyrila a Metoda, v presbytáři byla jedna skupina - kněží, pastoři, kazatelé atd. - ti přednášeli motlitby, četli příslušná čtení a nakonec požehnali—jednotlivě, přítomným. Druhou skupinu v presbytáři tvořily ženy ze všech místních křesťanských církví a společenství, které četly jednotlivé pasáže pobožnosti - o Kamerunu, atd. - to je stejné i u nás. Kostel byl nabitý - nevím, jaký poměr byl katolíků k ostatním. Celou pobožnost provázela schola - množství nástrojů a zpěváků a zpěváčků. Bylo to hezké, milé a pro nás - co se týče ekumeny, i poučné. Trvalo to téměř dvě hodiny, ale nikdo se nezvedl A bylo cítit, že zdejší farnost to pokládá za zcela samozřejmé. Nejkrásnější ovšem je, že ať přijdu do jakéhokoliv kostela, jsem tam doma a je mi tam krásně a cítím tu velikou milost, že se mi dostalo daru víry, že nemusím očekávat zázraky kdoví kdy, ale že ho zažívám vždy, když jsem na mši svaté... . Všem přeji krásné dny postního období a těším se na shledanou.

H. Součková

Opravy kostela v r. 1940

/Nad farní kronikou/

Ve svém článku o panu děkanu Kloučkovi, který vyšel v velikonočním čísle Naděje v roce 2009, jsem se zmínila o péči tohoto kněze o náš farní kostel Nanebevzetí Panny Marie. Rozsáhlá oprava a renovace, ke které jeho zásluhou došlo v r. 1940, si zaslouží, abych se k této události vrátila i v letošním čísle Naděje.

Pan děkan Klouček v zápise v kronice za rok 1939 doslova píše:

"Filigránská výzdoba presbytáře a oltáře s pichlavým světlem žárovek se nehodí do velebného basilikového našeho kostela. Secesní šablonoví a stylizovaní andělé jsou již hodně opelichaní na zdi za oltářem a oltář sám nevkusně přezdoben. Pozval jsem si své známé odborníky kostelních prací - akademického malíře a restaurátora Františka Fišera a pozlacovače Josefa Tichého z Prahy, s nimiž jsem měl dobrou zkušenost z Veltrus."

Po dohodě s těmito odborníky inicioval pan děkan velkou akci, která měla změnit vzhled farního kostela k lepšímu. Prvním počinem před zahájením oprav bylo vydání letáčku, ve kterém pan děkan vysvětloval lidem důvody, proč musí být změny v kostele provedeny a co všechno se musí změnit, aby interiér kostela získal na kráse a vhodnou důstojnou výzdobou mohl lépe sloužit svému posvátnému účelu. Zároveň v něm P. Klouček vyzýval sponzory i věřící o finanční příspěvek na plánované opravy.

Změny, ke kterým mělo dojít, byly tyto:

Secesní malba pořizená za administrace P. Stanislava Pilíka v r. 1914 byla jednak nevhodná a jednak již značně zašlá.

Olejomalby dvou skupin apoštolů v presbytáři, přilepené na zeď, měly být odstraněny.

Oba postranní oltáře měly být zbaveny nadbytečných ozdob a měly být uvedeny do původního stavu - za oběma oltáři ve výklenku totiž visel těžký tmavorudý plyšový závěs, který hořejšek oltáře s původní krásnou sochou z čisté opuky zakrýval a navíc byl semeništěm pavouků a prachu. Před zakrytou sochou sv. Maří Magdaleny na pravém postranním oltáři stála barokní socha sv. Terezie od Ježíška a před sochou sv. Benedikta na levém oltáři byla socha znázorňující Nejsvětější Srdce Páně. Nad oltáři v půlkruhu byly nalepeny olejové malby, vytvořené bývalým knězem, farářem u sv. Jiří P. Neumannem, který odpadl k československé církvi. Na jednom obraze byl výjev "Maří Magdalena u farizeje Šimona", na němž byla podle vyjádření p. děkana v kronice vyobrazená světice

"hrozně světská", nad druhým "Kristus na hoře blahoslavenství".

Letáček pana děkana Kloučka měl náležitý ohlas, příspěvky od věřících se začaly scházet, postavení lešení potřebného k vymalování kostela financovala obec jako patron, byla k tomu vybrána firma p. Františka Drvoty. Kvůli úpravám byly mše svaté ve všední den přesunuty do kaple sv. Floriána, v neděli probíhaly u předsunutého oltáře před zakrytým presbytářem.

Nejprve byla nově zavedena elektrika, což provedla firma p. Václava Velly. Pozlacení oltářních svícňů, kříže, věčné lampy a dvířek do svatostánku bylo svěřeno firmě Staněk z Prahy. Varhany byly přisazeny ke zdi - do té doby za nimi byla mezera 60cm - a naladěny firmou Veselý z Kutné Hory. Provádění malířských prací zajistil p. František Kadlec, malíř z Prahy, pod odborným vedením již zmíněného mistra Fišera. Chrátová okna vyčistil a opravil Josef Jiříčka, též odborník z Prahy.

Na zlacení předmětů a nástěnných obrazů se sbíralo zlato - sešlo se 5 dukátů a dostatek zlatých předmětů.

Byl vyčištěn kazetový strop, zlaté proužky vyleštěny a dřevo jemně přelakováno. Po stranách oblouku, oddělujícího presbytář od hlavní lodi kostela, byly nově vymalovány dva znaky, které můžeme vidět dodnes - nalevo je to znak bývalého majitele kladenského zámku a patrona kostela - kláštera břevnovského, který přispěl na malbu částkou 10 000.- Kč, napravo je znak města Kladna. Nad celou opravou, která skutečně přispěla k důstojnějšímu a slohově čistšímu vzhledu interiéru chrámu, měl dozor dr. Šebek z památkového úřadu.

Slavnost otevření nově upraveného kostela se konala v sobotu 6. července v 8.hodin. Mši svatou sloužil pan děkan Klouček, který v ten den zároveň slavil 25. jubileum vysvěcení na kněze. Kázání přednesl P. Josef Breicha, farář u P. Marie před Týnem, který též působil jako kaplan v Kladně, přítomna byla řada kněží a zástupců města.

V témže roce byla ještě instalována a dne 22. září 1940 posvěcena nová Křížová cesta - místo plastiky ze sádky, prořízené za P. Pilíka a již notně poškozené, byla zakoupena od Chrátového družstva nová, keramická, která se k nové malbě a slohu kostela lépe hodila a kterou máme možnost v kostele vidět i dnes.

Stejně jako naši předkové, dřívější kladenští farníci, bychom si měli svého chrámu vážit, usilovat o jeho vylepšení - např. dokončení restaurace malby v presbytáři, - a neváhat zapojit se do jeho výzdoby a úklidu právě v této předvelikonoční době. A až se v našem milém farním kostele při slavnostní velikonoční bohoslužbě rozsvítí Světlo Kristovo, poděkujme v modlitbě Pánu, že se můžeme v tomto Božím stánku scházet.

M. Hamanová

**Arciděkanství Kladno
náměstí Starosty Pavla 2 - 3
272 00 Kladno
Tel./fax: 312 24 26 28
e-mail: neliba.jiri@volny.cz
Internet: farnostkladno.cz**

POŘAD BOHOSLUŽEB O VELIKONOCÍCH 2010

Kostel Nanebevzetí Panny Marie vě (nám. Starosty Pavla)

28. 3. *Květná neděle*, svěcení ratolestí

- a průvod zsv. Floriána9.30 h.
- 1. 4. *Zelený čtvrtek*, mše sv. sřadem umývání nohou 18.00 h.
- 2. 4. *Velký pátek*, křížová cesta15.00 h.
- 2. 4. Velkopáteční obřady18.00 h.
- 3. 4. *Bílá sobota*, modlitba ranních chval9.00 h.
- 3. 4. Kostel otevřen po celý den kímání a modlitbám u Kristova hrobu
SLAVNOST ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ:
- 3. 4. Velikonoční vigilie BOŽÍHO HODU VELIKONOČNÍHO
slavnostní obřady, křest katechumenů a mše sv. 20.00 h.
- 4. 4. neděle BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ slavná mše sv. 10.00 h.
- 5. 4. *Velikonoční pondělí*, mše sv.10.00 h.

Kostel Nejsvětějšího Srdce Páně - Kročehlavy (Školská ul.)

28.3. nedělní mše v Kročehlavech nebude, sejdem se u sv. Floriána v.30 h.

- 4. 4. neděle BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ mše sv.8.30 h.
- 5. 4. *Velikonoční pondělí*, mše sv.8.30 h.

Kaple sv. Floriána - třída T. G. Masaryka (pěší zóna - centrum města)

- 28. 3. *Květná neděle*, svěcení ratolestí.....9.30 h.
- 4. 4. neděle BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ mše sv.18.00 h.
- 5. 4. *Velikonoční pondělí*, mše sv.18.00 h.

Kostel sv. Mikuláše Vrapice (konečná MHD č. 4)

- 28. 3. *Květná neděle*, svěcení ratolestí8.30 h.
- 4. 4. neděle BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ mše sv.8.30 h.
- 5. 4. *Velikonoční pondělí*, mše sv.8.30 h.

Kostel sv. Mikuláše - Švermov - Hnidousy (konečná MHD č. 2)

- 28. 3. *Květná neděle*, svěcení ratolestí10.30 h.
- 4. 4. neděle BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ mše sv.10.30 h.
- 5. 4. *Velikonoční pondělí*, mše sv.....10.30 h.

Příležitost ke svátosti smíření je 1/2 hod. před a po bohoslužbách . Na Velký pátek od 14. hod. v kostele Nanebevzetí Panny Marie a po pobožnosti křížové cesty.